

สัมพัทธ์รัยจุดประกายหัวใจ

ฉันจูบนายเพราะรู้สึกดี ๆ กับนายงั้นหรือ!
ฉันจูบนายเพราะรักนายงั้นหรือ?!
หึ! ถ้าคิดอย่างนั้นก็ช่วยจำใส่หัวไว้ด้วยว่า...
ฉันสามารถจูบผู้ชายที่ให้ผลประโยชน์กับฉันได้ทุกคน!!!

บทนำ

Kiss at First Sight

J Pub (รัชดา ซอย XX)

~ ♪ ♪ ♪ ♪ ♪ ~

"ไว้วววว ช้องนางสุดฮอตแพ้อ่า~!!!"

ท่ามกลางแสงไฟวิบวับในความมืดสลัวและเพลงแดนซ์อัดปิดหนักๆ ที่ดังก้องไปทั่วผับยอดนิยมของหนุ่มสาววัยรุ่น มีเสียงหนุ่มหล่อหน้าสวย หัวใจสาวอย่างลิลลี่ตะโกนขึ้น วันนี้เป็นวันที่คณะกรรมการนิสิตยกขบวน กันมาฉลองที่ J Pub เนื่องจากการจัดงานวิชาการของมหาวิทยาลัย CL เมื่อสามวันก่อนผ่านพ้นไปด้วยดี และได้รับเสียงชื่นชมจากเหล่าคณาจารย์ ล้นหลาม

ความจริงแล้ว...ก็ไม่บ่อยครั้งนักที่พวกเขาจะมาฉลองกันที่ผับ แต่ เพราะมีนิสิตจากคณะกรรมการนิสิต รวมทั้งสมาชิกในทีมงานเกือบสามสิบ ชีวิต การไปเลี้ยงในร้านอาหารอาจจะดูเหนื่อยและถึงขั้นต้องปิดร้านเลี้ยง อันจะส่งผลให้ค่าใช้จ่ายบานปลายจนเกินไป ประกอบกับทุกคนอยากสนุก

ด้วยกันในสถานที่ที่มีเสียงเพลงให้เต้นรำได้อย่างเต็มที่ ก่อนจะลงมือร่วมงานกันอีกครั้งในการจัดงานวันลอยกระทงที่จะถึงนี้

การมาฉลองที่นี้จึงถือเป็นตัวเลือกที่น่าฟังที่สุดในตอนนั้น

พวกเขาเกือบสามสิบชีวิตแบ่งกันเป็นกลุ่มละห้าหกคนแล้วแยกไปนั่งตามโต๊ะต่างๆ ในบริเวณใกล้กัน เพราะหากให้ต่อโต๊ะก็คงจะไม่ไหว ทุกคนจึงได้สนุกกันตามใจชอบ

"ฉันทแพ้เธอ!?"

'ซ็องนาง' เจ้าของนัยน์ตาสีดำกลมโตทำตาปริ้อๆ ขึ้นมองลิลชี นัยน์ตาทายได้กรอบแพขนตาหนาและยาวมากๆ หวานเชื่อมด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ดึงดูดสายตาจากหนุ่มๆ รอบโต๊ะให้อยากพุ่งเข้ามาทำความรู้จัก ยิ่งเมื่อรวมกับจุมูกโด่งเซดิรัน เรียวคิ้วสีดำที่ถูกกันจนรับกับไบหน้า ริมฝีปากอímบงายหักสวย ไบหน้ารูปไข่ที่ทำให้เธอสวย เช็กซี แต่น่ารักและดูจิ้มลิ้มในเวลาเดียวกัน

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอคือผู้หญิงที่ทำให้หนุ่มๆ ใน J Pub คลั่งไปตามๆ กัน!

ซ็องนางเป็นสาวสวยที่มีความสูงราวๆ หนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร รูปร่างสมส่วนราวกับดารานางแบบด้วยหน้าอกขนาดพอดีไม่อímหรือเล็กจนเกินไป เอบาง สะโพกผาย เมื่อเธอสวมชุดเดรสเกาะอกสีน้ำเงินเข้มโชว์แผ่นหลังขาวเนียนและเรียวขาสวยๆ ยิ่งทำให้เธอมีเสน่ห์ขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนร่วมโต๊ะสี่ห้าคนหลังจากวางแก้วเครื่องดื่มสีอำพันลง

"งานนี้ซ็องนางต้องทำตามความต้องการของไบชาบ้างล่ะ"

ลิลชีพูดอย่างขบขัน รอบที่แล้วไบชาเป็นคนแพ้ แล้วซ็องนางก็แกล้งสั่งให้ไบชาไปจับกับผู้ชายโต๊ะข้างๆ แต่ไบชาติดอกจนซ็องนางต้องลดโทษให้จากจับเป็นหอมแก้มแทน แต่มีข้อแม้ว่าจะต้องเลี้ยงข้าวซ็องนางอีกสามมื้อเล่นเอาฮือฮาไปในรัศมีสิบเมตร ไบชาประกาศลั่นว่าเมื่อไหร่ที่ซ็องนางแพ้ต้องมีกรเอาคืน

และตอนนี้โอกาสเอาคืนก็มาถึงแล้ว!

"ว่ามาเลยยย คนอย่างซ้องนางอ่านะ~ ไม่กลัวอยู่แล้วว"

ซ้องนางยิ้มที่มุมปากทำท่าย ร่าแบบบางใจงงงด้วยฤทธิ์ของ แอลกอฮอล์ต่างจากลิซซี่ที่มีสติที่สุด (แต่ก็เมานิดหน่อย) ส่วนซ้องนาง นั้นถึงเวลาปล่อยมืออย่างนี้แล้วไม่ต้องบอกเลยก็รู้ว่ามาได้ที ที่เดียว เพราะ ในสภาวะปกติ เธอเป็นคนที่สวย เฮฮา และแก่นซึ่ยพอตัว แต่พอเวลา เมมา เธอจะกลายร่างเป็นเสือสาวที่สวยร้ายและซึ่กซึ่ไม่เบาเลย!

"ว่าไปโบขา งานนี้ได้เอาจินแล้วนะ"

"กรี๊ดดด ฉันอยากเห็นเสือซ้องนางล่าเหยื่อออ"

เพื่อนร่วมโต๊ะต่างเป่าปาก ปรบมือ และเขย่าหัวเขย่าตัวโยกตาม เสียงเพลงที่กำลังปลุกเร้าคนในผับให้โยกย้ายส่ายสะโพก ขยับตัวตื้นกัน เมมาั่นอย่างถึงพริกถึงขิง ซ้องนางหันไปมองโบขา...สาวสวยหวาน น่ารัก และดูจะเรียบร้อยกว่าเธอมากๆ ด้วยนัยน์ตาหวานยิ้มเชิงทำท่าย

"ว่าไงจะโบขาที่รัก"

"ไปขอเบอร์ผู้ชายคนนั้นมา!"

โบขาพุดยิ้มๆ พลังมองไปที่หนุ่มเพลย์บอยมาดนิ่งขริ่ม เขาสวม แจ็กเก็ตสีดำทับเสื้อยืดสีขาวลายเท่ๆ เข้ากับกางเกงยีนพอดิตัว ร่าสูงกว่า หนึ่งร้อยแปดสิบสี่เซนติเมตรทำให้เขาดูโดดเด่นและเท่ราวกับนายแบบ โบหน้าหล่อเหลาแต่เย็นชา สงบนิ่งราวกับมาเพียผู้ทรงอิทธิพล

"ผู้ชายตัวสูงๆ ทำทางเย็นชาป่าเถื่อน หล่อรุนแรงแบบसारเลวนั้น อ่านะ ซาบายยย~"

ซ้องนางกระดิกนิ้วชี้ไปมาเป็นเชิงบอกว่าไม่มีปัญหา เธอกระดก เครื่องดื่มสีอำพันในมือจนหมดแก้วก่อนจะใช้หลังมือเช็ดเครื่องดื่มที่เลอะ ริมฝีปากอิมเต็มแน่นอย่างไม่มีหระ

ร่างบางตัวดสายตาไปมองที่เป้าหมาย จากนั้นก็ค่อยๆ ยूरยาตรไป หาร่าสูงด้วยท่วงท่าสง่างาม ไม่ให้ร่างกายงงงจนหมดสภาพ

ดวงตาหวานฉ่ำจ้องมองสายตาคมภายใต้กรอบขนตาที่ไม่หนาหรือ ยาวจนเกินไป ดวงตาคมกริบสีดำสนิทของเขาแม้จะเป็นตาแบบชั้นเดียว แต่ บอกได้เลยว่ามันมีอิทธิพลที่สามารถทำให้ผู้หญิงหัวใจเต้นแรงแบบฉับพลัน

ได้เพียงแค่เขาปรายหางตามอง ยิ่งดวงตามีเสน่ห์มหาศาลและเย็นชาน่า
ค้นหา รวมเข้ากับใบหน้าเรียวแหลมได้รูปพอดิ อีกทั้งผิวเข้มที่พาดเฉียงแบบ
พวกมาเฟีย จมูกโด่งเป็นสัน และริมฝีปากแบบบางสีแดงสดโดยธรรมชาติ
น่าสัมผัสนี่...ผู้หญิงคนไหนปฏิเสธเขาก็คงเรียกว่าโง่เต็มทน!

ยัยใบชานี้ก็ตาถึงเหมือนกันแฮะ

ช่องนางคิดขณะพาร่างบางไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเขาแล้วกระซก
คอเสื้อยืดภายใต้แจ็กเก็ตสีดำแรงๆ ให้นมตัวลงมาหาเธอ พร้อมกับแฉะ
ยิ้มที่มุมปากทำทนาย

"เพื่อนฉันสนใจคุณ...ขอเบอร์ได้มั๊ยคะสุดหล่อ"

ดวงตากลมโตมีเสน่ห์หวานฉ่ำซ่อนชั้นมองคนตรงหน้าพลางขยับ
ร่างกายเข้าไปใกล้เขาจนเบียดชิดกัน ผู้ชายที่ยืนฟังเคาน์เตอร์บาร์อยู่ข้างๆ
หนุ่มคนนี้ถึงกับกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็น

ถ้าผู้ชายคนนี่คือ...คนที่ผู้หญิงคนไหนปฏิเสธแล้วเรียกว่า 'โง่'

คนอย่างช่องนางก็คือ...ผู้หญิงที่ผู้ชายคนไหนปฏิเสธก็เรียกว่า 'งั่ง'
เช่นกัน!

"ว่ายังไงคะ"

ช่องนางใช้มือเรียวงามปิดปลายที่แผ่นอกแข็งแกร่งนั้นเบาๆ ดึงให้
สายตาคมที่เหม่อมองออกไปเบื้องหน้าเหมือนคนกำลังจมอยู่ภายใต้ห้วง
ของอดีตหันกลับมามองเธอ

ดวงตาคมเข้มสบตาเธอเนิ่นนาน...ลมหายใจอุ่นร้อนด้วยฤทธิ์ของ
แอลกอฮอล์ที่ตั้งอยู่ในร่างกายรินรดอยู่ที่ผิวแก้มของกันและกันจนร่างกาย
ร้อนผิวไปหมด

แม้จะเป็นคนเพิ่งเคยพบหน้า แต่หัวใจของช่องนางและเขาก็กลับเต้น
แรงไม่เป็นลำดับ ยิ่งเมื่อชายหนุ่มก้มหน้าลงมาสบตาเธอใกล้ๆ จนสัมผัสได้
ถึงลมหายใจร้อนจัดที่ปะทะผิวกายขาวเนียนอันไผ่ลั่นพันจากเดรสบริเวณ
ซอกคอและไหล่เปลือย ยิ่งทำให้เธอรู้สึก 'ร้อน' อย่างบอกไม่ถูก

"ทนาย..."

ชายหนุ่มเรียกชื่อใครคนหนึ่งขึ้นมาขณะที่ดวงตามีเสน่ห์หน้าหลงใหล

แต่ทว่าเสิร์ฟสัวยุคนั้นสบตาเธอรวกับจะทวงหาความหมายที่ยากจะหยั่งลึก นิ้วเรียวยาวที่เหมือนมีประกายร้อนดั่งเพลิงเซยคางซ้องนางขึ้นเหมือนมนตร์สะกดไม่มีผิด แม้เธอจะบอกให้ตัวเองปิดมือเขาออกไป แต่ร่างกายกลับไม่ฟังคำสั่งเลย

"กลับมาหาฉัน...ได้โปรด"

ชายหนุ่มรำพึง เสียงเข้มๆ เต็มไปด้วยความเจ็บปวดนั้นเรียกสติของซ้องนางให้กลับมา เธอเบี่ยงตัวหลบหลีกเพราะรู้ว่าเล่นกับคนอกหักคงไม่ดีนัก แต่ก็เหมือนทุกอย่างจะสายเกินไป! ร่างสูงตัวดอ่อมแขนแข็งแกร่งรั้งเธอเข้าไปแนบชิดกับร่างกายเขาจนไม่ว่าจะดิ้นรนเท่าไรก็ไม่อาจหนีไปได้

"อย่า...อู๊ป!"

เสียงหวานหยุดนิ่งอยู่ที่ริมฝีปากเมื่อริมฝีปากอุ่นร้อนของใครอีกคนแนบปิดลงมาที่ริมฝีปากเธอด้วยความรวดเร็ว กลิ่น Blue Label ที่ยังติดอยู่บนปลายลิ้นแผ่เข้ามาสู่อริมฝีปากเธอตามความลึกล้าที่เขารู้ใจและรุกรานเข้าหา เนิ่นนานจนเหมือนลมหายใจจะขาดอยู่ตรงนั้น...ซ้องนางหอบหายใจและพยายามผลักดันเขาให้ออกห่าง แต่เรี่ยวแรงนั้นก็แค่นยับมือหากคิดจะต่อกรกับเสือร้ายอย่างคนตรงหน้า!

จูบร้อนแรงสลัดกับอ่อนหวาน ดุตัน และรุนแรงดั่งสติของซ้องนางให้ขาดเป็นห่วงๆ รสขมปนหวานปรา่ของ Blue Label รวมทั้งกลิ่นเมนทอลอ่อนๆ ของบุหรี่ยี่ Skylite SKL Menthol จากริมฝีปากเขาเป็นเสน่ห์อย่างร้ายกาจที่ดึงดูดเธอไว้ หรือเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ที่มากเกินไปกว่าจะรั้งสติเอาไว้ก็ไม่ทราบ ซ้องนางถึงได้หยุดการดิ้นรน ยอมรับสัมผัสจากเขาที่ทั้งอ่อนหวาน...เขี้ยววน...และออกอ้อนโดยุศณี

จุมพิตของทั้งสองคนร้อนแรงเสียดกันภายในฝ่าบแห่งนี้ร้อนรุ่มไม่ต่างจากการอยู่ท่ามกลางทะเลเพลิง!

1

One kiss destroyed my life.

มีนหัว! เซ็ง! และเบื่อโลก! TOT

นี่เป็นอาการแสบกัของฉันทละคะ =_= ตีหมั่นกัแคไหนดฉันทก็จะมีวันอ้วกแตกอ้วกแตกนให้หมดสวยและไม่มีอาการปวดหัวเจียนระเบิดระเบือ (ปวดเหมือนกันนะ แต่ไม่มาก) อย่างมากฉันทก็จะมีเอือยๆ และมีอาการเบื่อโลกมากขึ้นเท่านั้นเอง มั่นง่วงๆ เบลอๆ เหมือนคนไม่มีสติเลย TAT

ว่าแต่...เมื่อคืนนี้เกิดอะไรขึ้นบ้างนะ จำได้ว่าฉันทมีเจินมีนๆ แล้วก็แข่งกระดกเหล้ากับยัยลิลลี่ ยัยไบซา และพวกเพื่อนๆ อีกสองสามคน พอฉันทแพ้...ยัยไบซาก็ให้ฉันทไปขอเบอร์โทรใครสักคน จากนั้นสติฉันทก็ประกอบความทรงจำขึ้นมามาไม่ได้แล้ว นึกถึงที่โรมันจะร้อนวูบๆ พิกล แต่ก็นึกไม่ออกว่ามันเกิดอะไรขึ้น

ฉันทจำได้ว่ามีผู้ชายหล่อๆ เรียกฉันทว่า...ทรงๆ ทราญๆ อะไรสักอย่าง แล้วเขาก็ทำอะไรฉันทบ้างไม่รู้ แต่คงไม่ได้ทำอะไรหอกมั่ง ไม่งั้นยัยลิลลี่คงได้ตะกุกหน้าเขาแน่

อ้อ! ฉันทมาจำความได้อีกทีก็ตอนที่ตื่นขึ้นเมื่อเช้านี้แหละ คนที่มาส่งฉันทคงไม่ใช่ใครอื่นนอกจากยัยลิลลี่กับยัยไบซา เขาละ! หยุذنึกถึงเรื่องเมื่อคืนแค่นี้เถือะ ยิ่งพยายามจะทวนความจำ ฉันทก็ยิ่งมีนนะ TOT

"ป้าทิพย์ขา~ ขอผลไม้หวานๆ เปรี๊ยวๆ ใ้นางกินหน่อยสิคะ วันนี้ไม่สดชื่นเลย"

ฉันทบอกกับป้าทิพย์ แม่บ้านที่ช่วยคุณแม่ดูแลฉันทมาตั้งแต่เด็ก (ฉันทรักและเคารพท่านเหมือนญาติคนหนึ่งเลย) พลงเดินลงมาจากชั้นสองแล้วตรงไปนั่งที่โต๊ะอาหารในชุดนิติตูกระเบียบทุกประการด้วยเช็ดขวสะอาดตาแขนสั้นขนาดพอดีตัว ไม่หลวมมาก แต่ไม่รัดเปรี๊ยะ ยัดขยเสื้อเข้าไปในกระโปรงทรงสอบเข้ารูปที่สั้นเหนือเข่าเล็กน้อย และคาดเข็มขัดตรามหาวิทยาลัย

"เมื่อคืนนี้ตีหมั่นกัลิเนคะ ถึงได้เรียกหาผลไม้แต่เช้า"

"จึ๊ๆ ป้าทิพย์อย่าบอกคุณแม่เชียวนะ ไม่งั้นนางโดนฆ่าหมกส้วม
แน่เลย TAT"

"สายไปแล้วล่ะยะ!"

พอฉันหันไปทำปากจู้ๆ กับป้าทิพย์ไม่ให้พูดเสียงดังเพราะกลัวคุณแม่
จะได้ยิน เสียงตวาดแว๊ดๆ ของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากเบื้องหลัง ป้าทิพย์
หันมายิ้มให้ฉันเหมือนจะบอกมาให้จัดการเคลียร์ทุกอย่างเองก่อนที่ท่าน
จะเดินหายเข้าไปในครัว แงๆ ทำไม่รีบซึ่งอย่างนี้ล่ะคะป้า! TAT

"อรุณสวัสดิ์ค่ะแม่ 〽〽"

ฉันฉีกยิ้มให้ผู้หญิงร่างเล็กหุ่นค่อนข้างท้วม ผิวขาว และแต่งหน้า
ราวกับจะออกไปงานราตรีสโมสรทุกเวลา (ยกเว้นแค่เวลานอน) ซึ่งอยู่ใน
ชุดผ้าไหมตัดเย็บอย่างดีเลิศสีแดงเลือดนกที่นั้งอยู่ตรงกันข้าม

ท่าทางคุณนายอย่างนี้ไม่ใช่ใครอื่นหรอกคะนอกจาก 'คุณแพรวา'
มารดาของข้าพเจ้าเอง =_;; คุณแม่ฉันชอบทำตัวเป็นไฮโซ ไร่ไรด์ เซ็ด
หยิ่งเหมือนคุณนาย เพื่อนๆ คุณแม่ก็มีแต่พวกคุณหญิงคุณนายทั้งนั้น แม่
ทำอย่างนี้ก็เพื่ออัฟเกรดตัวเองคะ จะได้มีคนนับหน้าถือตา แต่ความจริง
แล้วบ้านเราก็ไม่ได้รวยมากถึงขนาดนั้นหรอกนะ ที่บ้านฉันทำกิจการ
โรงแรมคะ คุณพ่อมีโรงแรมระดับสี่ดาวแห่งหนึ่งอยู่ที่พัทยา (เอ...หรือนี้
เขาจะเรียกว่ารวยแล้วละ =O=) ท่านต้องไปๆ กลับๆ ระหว่างพัทยากับ
กรุงเทพฯ อาทิตย์ละสองสามครั้ง

ส่วนฉันกับคุณแม่ปักหลักอยู่ที่กรุงเทพฯ นี้เอง บ้านเราหลังใหญ่ไม่
อายุใคร ตกแต่งด้วยวัสดุชั้นดี มีสวนหน้าบ้านและสระว่ายน้ำพร้อม ท่าน
เลยเซ็ดได้อย่างสมอยาก คุณแม่ชอบบอกเพื่อนท่านว่าโรงแรมของคุณพ่อ
เป็นโรงแรมระดับห้าดาวที่ขึ้นชื่อของพัทยาเชียวละ แต่ความจริงนั้นไซ้ร...
มันแค่สี่ดาวเท่านั้นเอง

เอาล่ะ! หยุดเรื่องความบ้าบอของคุณแม่ที่ฉันเคารพรักท่านนี้ก่อน
ความจริงท่านดีทุกอย่างนะ ยกเว้นก็แต่เรื่องความพยายามเป็นไฮโซนี่แหละ
ที่มันทำให้ฉันมีอาการเจ็บตับชะทุกครั้งไป

"ไม่ต้องมาทำตัวว่าเริงกลบเกลื่อนความผิด! เมื่อคืนนี่คิดว่าฉันไม่รู้

ไข่ม้อยว่าแกเมากลับมา ทำตัวให้สมกับเป็นกุลสตรีหน่อย! ฉันตั้งชื่อแกว่า 'ซ็องนาง' ก็เพื่อให้แกทำตัวให้อ่อนหวานสมกับชื่อ แต่ดูแกซิ! ทำตัวเป็นผู้หญิงก้ำกั้น เที้ยวกลางคืน ถ้าพอยซ็องเข้าเขาจะว่ายังไง"

จริงๆ ฉันไม่ใช่ผู้หญิง 'ก้ำกั้น' ถึงขั้นแต่งตัวด้วยผู้ชาย ตะลอนเที่ยวกลางคืนทุกๆ คืน จนดูเป็นผู้หญิงกร้านโลกอย่างที่คุณแม่สาธยายเกินจริงหรือกระนะคะ (._) ฉันก็แค่ไปเที่ยวกับเพื่อนๆ เวลาที่มีฉลวงโน่น นี่ นั่น ก็เท่านั้นเอง ไม่ได้ไปบ่อยอะไรเลย ☹ ปีๆ หนึ่งนะนับครั้งได้เลยนะ แล้วเวลาจะไปไหนที ฉันก็ไปกับเพื่อนเป็นกลุ่มใหญ่ๆ จะได้ไม่อันตราย เราก็แค่ไปสนุกกัน ไม่ได้ไปเที่ยวเพื่อเก็บแต้มสอยผู้ชาย บลาๆ อะไรทำนองนั้นอีกอย่างนะ...เราไม่ได้ตีกันจนมาแบบไร้สติสักหน่อย!

แล้วดูคุณแม่สิ...โยงเรื่องไปหานายพอยซ็องไร้นั้นจนได้!

อ้อ...ลืมเล่าไป อีตาพอยซ็องอะไรเนี่ยรวมว้ากกก (ขอใช้ภาษาวิบัติเน้นอารมณ์) ที่บ้านเขาทำกิจการผลิตแผงวงจรรอิเล็กทรอนิกส์ส่งออกใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของไทยเลยก็ว่าได้ รวยอย่างเดียวไม่พอ หน้าตาและชื่อเสียงวงศ์ตระกูลก็อยู่ในเกณฑ์ดีเลิศอีกต่างหาก คุณแม่เลยตั้งความหวังว่าจะจับฉันกับอีตาพอยซ็องนี้มาคู่กันให้ได้ แล้วก็ดูเหมือนว่าอีตาพอยซ็องเองจะเป็นใจยอมให้ท่านจับคู่เขากับฉันด้วยนะ

แต่...ฉันไม่ชอบนายพอยซ็องไร้นี้เลย โอเค! ยอมรับว่าเขาหน้าตาดีหล่อ รวย เรียบเก่ง และฉลาด แต่เพราะเขาดูเหมือนจะเพอร์เฟ็กต์อย่างนี้ไง นิสัยเขาเลยน่าท้อเป็นบ้า!

ฉันเคยไปดูหนังกับเขาครั้งหนึ่ง พอคุณเอ๊ย! พอหนังจบเขาก็ชวนฉันถกเรื่องหนังตั้งแต่มุกล้อ ยันตรรกะเนื้อหาของหนัง ลามไปหาความคิดของนักปรัชญาที่จะมีต่อหนังเรื่องดังกล่าว จากนั้นก็เล่าว่าเขาเคยไปดูหนังคานส์ หนึ่งบลากๆ อะไรก็ไม่รู้ที่มันดูยากแสนยาก แล้วก็เล่าความฉลาดของตัวเองอีกสารพัด เพื่อให้ฉันมองว่าเขาฉลาด และฉันนี่แหละที่แสนจะโง่เง่าดัดดาน!

อยู่กับผู้ชายที่เอาแต่อวดอ้างความอลังการของตนเองชมคนอื่น ฉันต้องเป็นประสาทแน่!!!

"แม่อย่ามาเวอร์ร่า -๗- นางก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหายนี่คะ นางไปกับเพื่อนตั้งเยอะตั้งแยะ" ฉันบอกพร้อมกับเหลือบตามองบ้าทิพย์ที่เอาจานผลไม้มาเสิร์ฟพอดี "เราไปฉลองกัน เรื่องตื่่มบ้างอะไรบ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา ว่าก็ว่าเถอะ นายพอยซ์อะไรของแม่นะก็เคยไปเมาที่ผับเหมือนกันแหละ"

"แต่เขาเป็นผู้ชาย"

"ปัจจุบันนี้แม้จะพูดได้ไม่เต็มปากว่าผู้หญิงทัดเทียมผู้ชายในสังคม แต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกันเป็นเรื่องที่ยอมรับกันแล้วคะแม่ เราควรจะเป็นเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้มีสิทธิ์ดำเนินชีวิตทัดเทียมผู้ชายนะคะ"

"แกไม่ต้องมาทำตัวเป็นซีโมน เดอ โบวัวร์* " แม่สวนกลับมาอย่างคนมีความรู้ "อย่าหัวหมอกเอาความคิดแนวเฟมินิสต์มาเถียง! ประเด็นของฉันคือเมื่อคืนแกเมา!" แม่พูดพลางเอาช้อนคนกาแฟขึ้นหน้าฉันด้วย

"คะๆ นางผิดเองก็ได้ ไปเรียนแล้วนะคะ"

"นั่นๆ พูดไม่ทันขาดคำ หัดทำตัวเป็นกุลสตรีหน่อย นั่งกินดีๆ แล้วค่อยไปสิ!"

ฉันไม่ฟังเสียงคุณแม่ตะโกนด่า คำว่าผลไม้ในงานสองสามชิ้นกินไป พลังเดินตรงไปหารถ BMW สีขาวที่ลุงดำขับมาจอดรอ ก่อนจะเอื้อมมือไปปรับกุญแจจากท่านในสภาพทุลักทุเลพอควร เพราะในมือฉันมีทั้งกระเป๋านั่งแก้วสีน้ำเงิน ทั้งผลไม้อีกสองชิ้นที่ยังไม่ได้กิน แล้วไหนจะกุญแจรถนี่อีก

เอาเถอะ! วินาทีนี้ฉันขอหนีจากการถูกคุณแม่ก่นด่าก็พอแล้ว TAT

ห้องคณะกรรมการนิสิต มหาวิทยาลัย CL

วันนี้ฉันมีเรียนชั่วโมงแรกตอนเก้าโมง เลยพอมีเวลาแวะไปที่ห้องคณะกรรมการนิสิตก่อน ก็ย้ายไปชานะโทรมาตามฉันตั้งแต่ตอนขับรถออกมาแล้วว่ามีงานด่วนมากมายๆ จะปรึกษาฉัน โชคดีที่วันนี้รถไม่ติดเท่าไร ฉันจึงมาถึงมหาวิทยาลัยก่อนเวลาเรียนราวๆ ยี่สิบนาที

"ว่าไงจะคุณโบชา --"

* Simone de Beauvoir เป็นนักเขียนและนักปรัชญาหญิงชาวฝรั่งเศส มีแนวคิดสตรีนิยม (Feminism)

